

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118323033
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6118323033.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Lucie Mizerovej a členov senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a JUDr. Pavla Lacza, v právnej veci žalobcu: STAVIVÁ-Garaj, s.r.o., so sídlom Zvolenská cesta 31, Banská Bystrica, IČO: 31 592 872, zastúpeného advokátom: JUDr. Jozef Polák, so sídlom Aleja Slobody 1890/50, Dolný Kubín, proti žalovanému: LLARIK, s.r.o., so sídlom Pažitná 1017/37, Sereď, IČO: 36 243 701, zastúpenému splnomocnencom: HALADA advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Kapitulská 21, Trnava, IČO: 36 669 661, o zaplatenie 99.434 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 5. decembra 2019 č. k. 8Cb/12/2019-510, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorých bude rozhodnuté osobitným uznesením súdom prvej inštancie. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 265, § 275 ods. 1 až 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej „Obchodný zákonník“ alebo „ObZ“), § 39, § 40a, § 49a, § 451 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 65 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon.

2. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 99.434 eur s príslušenstvom a k náhrade trov konania vzhľadom na to, že medzi žalobcom ako nadobúdateľom licencie resp. objednávateľom a žalovaným ako autorom resp. dodávateľom bola uzavretá dňa 9.10.2017 licenčná zmluva a toho istého dňa zmluva o technickej podpore. Žalobca tvrdil, že tieto zmluvy sú v zmysle § 275 ods. 2 Obchodného zákonníka vzájomne závislé. Žalobca ako účastník licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore kvalifikovaným spôsobom namietol neplatnosť zmlúv z dôvodov podľa § 39 OZ a § 49a OZ podaním z 28.6.2018, ktoré bolo žalovanému doručené 3.7.2018. Žalobca tvrdil, že pri uzatváraní licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore bol uvedený do omylu v podstatných okolnostiach, ktoré boli pre neho pri vstupovaní do právneho vzťahu so žalovaným podstatné. Tieto okolnosti sa týkali najmä funkcionality a zo strany žalovaného deklarovaných vylepšení programového vybavenia oproti informačnému systému KARAT, ktorý žalobca dovtedy používal. Tieto vylepšenia sa však v ostrej prevádzke ukázali ako nefunkčné a neexistujúce. Žalobca bol zo strany žalovaného pri uzatváraní licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore ubezpečovaný o tom, že po podpísaní uvedených zmlúv a zmluvy na poskytovanie elektronickej služby DATA HOSTING z 9.10.2017 so spoločnosťou L HOSTING s.r.o. bude zavedený systém IS EIB (informačný systém - ekonomický informačný balík) spĺňať očakávané vylepšenia oproti IS KARAT, ktoré tvrdenia sa však následne ukázali

ako nepravdivé. Okrem dôvodov neplatnosti podľa § 39 OZ, § 49a OZ žalobca namietal, že výkon práv zo zmlúv zo strany žalovaného je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku z dôvodu nevyváženosti zmluvných podmienok, kde ako príklad uviedol ustanovenie čl. V ods. 3, čl. VII ods. 1 licenčnej zmluvy, čl. V bod 5.4 zmluvy o technickej podpore. Na základe zmlúv žalovaný vystavil žalobcovi faktúry v celkovej výške 99.434 eur, ktoré boli žalobcom uhradené v lehote splatnosti pod hrozbou znemožnenia prístupu k hospodárskym údajom o spoločnosti. Keďže zmluvy uzatvorené medzi sporovými stranami považoval žalobca za neplatné, v zmysle ustanovenia § 451 ods. 1, 2 OZ si žalobca od žalovaného uplatňoval plnenie, ktoré mu poskytol spolu s úrokom z omeškania od 7.7.2018, pretože žalovaný bol vyzvaný na vrátenie - vydanie bezdôvodného obohatenia do 6.7.2018.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že v spore bolo preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že dňa 9.10.2017 uzavreli licenčnú zmluvu a zmluvu o technickej podpore. Tieto zmluvy boli uzatvorené v jeden deň a boli vzájomne prepojené. Vzájomná závislosť vyplývala z povahy zmlúv, keď bez zmluvy o technickej podpore by nemohla byť naplnená licenčná zmluva, keďže zmluvou o technickej podpore sa sfunkčňoval počítačový program, ktorý bol dohodnutý v licenčnej zmluve. Na druhej strane zmluva o technickej podpore nemohla existovať bez licenčnej zmluvy, pretože táto zmluva po technickej stránke udávala, že dodávateľ bude nápomocný pri konzultáciách k softvéru, pomoci pri odstraňovaní chýb softvéru, inštalácii nových verzií atď. Sporným bolo, či sú zmluvy neplatné v zmysle § 34 OZ (správne 39 OZ - pozn. odvolacieho súdu), či sa jedná o omyl podľa § 49a Občianskeho zákonníka, či konanie žalovaného je možné považovať za konanie, ktoré je v rozpore s poctivým obchodným stykom. Žalobca síce tvrdil, ale nepreukázal, že konanie žalovaného bolo v rozpore so zákonom a zásadami poctivého obchodného styku. Taktiež nepreukázal nevyváženosť zmluvných obchodných podmienok.

4. Pokiaľ ide o omyl, na ktorý sa odvolával žalobca, súd prvej inštancie uviedol, že omyl môže spočívať vo vôli konajúceho subjektu alebo v prejave vôle konajúceho subjektu. V prípade vnútorného omylu ide o špeciálnu vadu vôle, ktorá spočíva v tom, že konajúca osoba mala nesprávnu alebo nedostatočnú predstavu o právnych následkoch právneho úkonu. Omyl je podstatný, ak sa týka ktorejkoľvek skutočnosti rozhodujúcej pre vykonanie právneho úkonu. O takúto situáciu ide vtedy, ak by znalosť skutočného stavu veci viedla konajúceho k tomu, že by právny úkon neurobil vôbec alebo by ho urobil za podstatne iných podmienok. Podstatnosť omylu sa posudzuje vždy podľa okolností konkrétneho prípadu. Omyl však bude podstatný spravidla vtedy, ak sa bude týkať a) právneho dôvodu, b) predmetu právneho úkonu, c) osoby, d) iných okolností, bez ktorých by k urobeniu právneho úkonu nedošlo. V prípade, ak bol omyl účastníka právneho úkonu vyvolaný druhým účastníkom úmyselne, platí, že takýto omyl bude spôsobovať právne následky aj bez toho, aby išlo o podstatný omyl.

5. Ďalšou podmienkou toho, aby omyl spôsoboval právne následky, je skutočnosť, že jeden účastník právneho úkonu uviedol druhého účastníka do omylu alebo daný účastník o omyle druhého účastníka vedel, prípadne o ňom musel vedieť. Uvedením do omylu je každé konanie účastníka právneho úkonu, ktoré je v príčinnej súvislosti so vznikom omylu v druhého účastníka. Uvedenie do omylu sa posudzuje objektívne, a to bez ohľadu na zavinenie účastníka právneho úkonu a formu zavinenia. Nie je podstatné ani to, že tento účastník pri uvádzaní do omylu konal v dobre viere. Uvedenie do omylu môže spočívať v nekonaní, teda v opomenutí konania. Pôjde o prípad, kedy jeden účastník právneho úkonu neposkytne druhému účastníkovi isté informácie, ktoré by mu mal poskytnúť, a to či zo zákona alebo na základe ich zmluvných vzťahov. Pokiaľ druhý účastník v dôsledku informačného deficitu získa mylnú predstavu o niektorej z rozhodujúcich skutočností pre jeho rozhodnutie, pôjde o prípad uvedenia do omylu. O právne relevantný omyl pôjde aj vtedy, keď jeden účastník právneho úkonu u druhého účastníka síce svojim konaním či nekonaním nevyvolal omyl, avšak o tomto omyle vedel, prípadne s prihliadnutím na okolnosti o ňom musel vedieť.

6. Omyl je právne relevantný iba vtedy, ak nebol zavinený samotným účastníkom právneho úkonu, ktorý konal v omyle. Omyl konajúceho preto musí byť ospravedliteľný. Ide tu o požiadavku, ktorá vyplýva z ustanovenia § 40a OZ, podľa ktorého platí, že relatívnej neplatnosti právneho úkonu sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. Ospravedliteľnosť omylu spočíva v tom, že k omylu došlo napriek tomu, že konajúca (mýliaca sa) osoba postupovala s obvyklou mierou opatrnosti, teda vyvinula obvyklú starostlivosť, ktorú možno so zreteľom k okolnostiam konkrétneho prípadu od každého vyžadovať, aby sa takému omylu vyhla. Judikatúra uvádza, že ak bol omyl konajúcej osoby zavinený jej nedbanlivosťou ohľadom využitia možnosti overiť si skutočnosť rozhodnú pre uskutočnenie zamýšľaného právneho

úkonu, nepôjde o ospravedlniteľný omyl. Súd v tomto smere poukázal na právnu teóriu i súdnu prax (R 55/2010).

7. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že počítačový program vykazoval chyby, tieto chyby žalobca žiadal od žalovaného odstrániť a žalovaný tieto chyby priebežne odstraňoval. Súd bol však toho názoru, že žalobca nekonal v omyle, nebol uvedený žalovaným do omylu. V danej veci sa nejednalo o právne významný - podstatný omyl, pretože žalobca si chcel zabezpečiť počítačový program do svojej prevádzky a tento počítačový program mu bol dodaný, pričom tento program bol aj žalobcom využívaný v období od 15.1.2018 do 30.4.2018, čo vyplynulo z výsluchu štatutárneho zástupcu žalobcu na pojednávaní. Okrem tohto programu v uvedenom období spoločnosť žalobcu iný program nevyužívala. Nejednalo sa o omyl na strane žalobcu aj z toho dôvodu, že žalobca zanedbal svoje povinnosti, keď sa náležitým spôsobom nepresvedčil o pravom stave veci - počítačovom programe. Žalobca mal mnoho príležitostí presvedčiť sa o pravom stave veci. Sám žalobca vyhlásil výberové konanie, v rámci ktorého mohol detailne spoznať produkt, ktorý mu bol ponúkaný. K tomu mal k dispozícii, ako sám uviedol, vlastného informačného technika, ktorý má vysokú školu a u žalobcu pracuje 20 rokov. Ďalšou možnosťou bolo konzultovať a vlastnosti programu si overiť u firmy, ktorá zabezpečuje prepojenie jednotlivých prevádzok. O omyl u žalobcu sa nejednalo ani z toho dôvodu, že údajný omyl nebol známy žalovanému a ani o ňom nevedel. Súd zdôraznil, že počítačový program, ktorý využíval žalovaný na základe licencie žalobcu, nebol zhotovený na mieru žalobcu a výlučne pre jeho potreby. Jednalo sa o počítačový program, ktorý sa predával na základe licencie rôznym užívateľom - podnikateľským subjektom. Skutočnosť, že používanie počítačového programu nesplnilo očakávania žalobcu, nebolo možné považovať za omyl.

8. V spore bolo preukázané, že chyby programu vytýkané žalobcom, boli priebežne odstraňované žalovaným a boli vykonávané úpravy programu. Aj keby sa jednalo o vady programu, tak by bolo nutné postupovať v zmysle príslušných ustanovení o zodpovednosti za vady. Vadné plnenie nie je možné považovať za omyl, ktorý zakladá relatívnu neplatnosť právneho úkonu. Vzhľadom na to, že u žalobcu sa nejednalo o omyl, neprichádzala do úvahy relatívna neplatnosť právneho úkonu z čoho vyplývalo, že nedošlo ani k bezdôvodnému obohateniu, a preto bola žaloba zamietnutá.

9. V časti o trovách konania súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“).

10. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie žalobca s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe, alternatívne navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. Dôvodil, že súd nesprávne právne posúdil otázku neplatnosti licenčnej zmluvy z 9.10.2017 uzatvorenej medzi žalobcom ako nadobúdateľom licencie a žalovaným ako autorom a zmluvy o technickej podpore z 9.10.2017 uzatvorenou medzi žalobcom ako objednávateľom a žalovaným ako dodávateľom. Súd na základe vykonaného dokazovania nevzhladol neplatnosť vyššie uvedených zmlúv uzatvorených medzi stranami sporu v zmysle ust. § 37, § 39, § 49a OZ, aj keď správne mal túto právnu otázku posúdiť tak, že vyššie uvedené zmluvy sú neplatné. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku v celom rozsahu prebral účelovú argumentáciu žalovaného o tom, že zo strany žalovaného nebol žalobca uvedený do omylu, čím došlo k porušeniu ust. čl. 6 ods. 1 CSP.

11. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože aj keď vykonal dokazovanie listinou - očakávaným vylepšením informačného systému oproti programovému modulu IS KARAT (starý informačný systém používaný u žalobcu do 31.12.2017), ktorá listina bola vypracovaná zo strany žalovaného, v ktorej listine žalovaný deklaroval a ubezpečil žalobcu o tom, že jeho program bude spĺňať v nej uvedené požiadavky, z uvedenej listiny pri právnom posúdení veci nevychádzal. Na to, aby súd mohol vo veci meritórne rozhodnúť, mal v konaní skúmať, či sa zo strany žalovaného deklarované vylepšenia informačného systému po jeho spustení v prevádzkach žalobcu, ukázali ako pravdivé alebo nie. Súd prvej inštancie napriek námietkam žalobcu nevykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov s odôvodnením, že ide o obsiahly spisový materiál, ktorý nemá zmysel čítať. Pokiaľ by súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením týchto listinných dôkazov, potom by zistil, že žiadne z očakávaných vylepšení, ktoré žalovaný deklaroval žalobcovi pred podpisom sporných zmlúv v praxi nebolo naplnené. O tom, že očakávané vylepšenia oproti „starému“ informačnému systému nemôžu byť naplnené, žalovaný musel mať vedomosť ešte pred vstupom do

právneho vzťahu so žalobcom, čo je zrejmé z tej skutkovej okolnosti, že počítačový program nebol schopný vykonať prevod merných jednotiek (kilogramy na tony, bežné metre na metre štvorcové a pod.) Žalovaný bol detailne oboznámený s fungovaním firmy žalobcu na všetkých úrovniach (prevádzkové jednotky, centrála), bol mu známy hlavný predmet činnosti žalobcu (predaj stavebného materiálu), z ktorého dôvodu musel vedieť, že počítačový program bude musieť takéto základné funkcionality zvládať. O tom, že ich bude zvládať, žalobcu pri viacnásobných rokovaníach ubezpečoval (i v písomnej forme, o čom svedčí listina - očakávané vylepšenia). Za takejto situácie bolo konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že údajný omyl nebol známy žalovanému a ani o ňom nevedel, nesprávny a v rozpore s dôkazmi založenými v spise. Žalobca mal za to, že žalovaný nielenže vedel o tom, že žalobcu uvádza do omylu, ale tento omyl aj vyvolal tým, že žalobcu ubezpečoval o funkčnosti a funkcionalite svojho produktu (poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 113/2008 z 29.4.2010).

12. Za nesprávny považoval žalobca aj záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca zanedbal svoje povinnosti, keď sa náležitým spôsobom nepresvedčil o pravom stave veci - počítačovom programe a že žalobca mal nespočetne mnoho príležitostí presvedčiť sa o pravom stave vecí tým, že si mohol program pred spustením jeho „ostrej“ prevádzky prezrieť a vyskúšať. Žalobca si mohol pred spustením „ostrej“ prevádzky prezrieť iba vizuálnu stránku programu, pričom to, či program funguje alebo nie (t.j. či sa splnia zo strany žalovaného deklarované a zo strany žalobcu očakávané) vylepšenia systému oproti pôvodnému IS KARAT nemal žalobca ako zistiť skôr, ako bola spustená „ostrá“ prevádzka (t.j. keď sa do programu poskytovaného zo strany žalovaného nahrali všetky údaje z jednotlivých obchodných jednotiek a jednotlivé obchodné jednotky žalobcu začali cez program žalovaného realizovať obchodné a účtovné transakcie). Za scestné považoval žalobca tvrdenie žalovaného o tom, že si žalobca mohol vyskúšať funkcionality programu u iného zákazníka, keďže žiadna firma by nikdy neudelila (a ani nie je oprávnená) inej firme udeliť prístup k jej účtovným dokladom a databázam. Skutočnosť, či program funguje a spĺňa očakávané vylepšenia sa žalobca objektívne mohol dozvedieť až po spustení ostrej prevádzky informačného systému v jeho prevádzkových jednotkách, nie skôr, resp. u iného subjektu.

13. Žalobca mal za to, že konal pod vplyvom omylu spočívajúceho v tom, že vychádzal z listiny „očakávané vylepšenia“, ktoré deklaroval žalovaný. Žalobca zmluvy uzavrel v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktoré boli pre ich uzavretie rozhodujúce, pretože bol v domnení, že program žalovaného splní zo strany žalovaného deklarované a zo strany žalobcu očakávané vylepšenia systému oproti pôvodnému IS KARAT, ktorý on jediný poznal pri uzatváraní zmlúv. Žalovaný tento omyl vyvolal neuvedením úplných informácií o funkcionalite počítačového systému a musel vedieť, že tieto údaje nie sú úplné, keďže je autorom tohto počítačového systému. Žalobcovi nie je možné pričítať akúkoľvek zodpovednosť vo vzťahu k vzniku omylu, pretože k omylu došlo napriek tomu, že žalobca ako konajúca (mýliaca sa osoba) postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, teda vyvinul obvyklú starostlivosť, ktorú možno so zreteľom k okolnostiam konkrétneho prípadu od každého vyžadovať, aby sa takému omylu vyhol (uskutočnil výberové konania, uskutočnil sedenia a rokovania so žalovaným, zúčastnil sa prezentácie). Žalobca nemohol rozpoznať skutočný stav vecí (zistiť existenciu omylu) ani potom, keď postupoval s obvyklou mierou opatrnosti (potom, čo by vyvinul obvyklú starostlivosť), ktorú od neho bolo možné požadovať.

14. Ani v jednom okamihu žalobca nepracoval na oboch informačných systémoch súčasne (aj na EIB aj na IS Karat), neexistovalo žiadne prechodné obdobie, a to z dôvodov na strane žalovaného, keď žalovaný napriek žiadosti žalobcu trval na spustení ostrej prevádzky od 1.1.2018 bez akéhokoľvek prechodného obdobia. Žalovaný neposkytol žalobcovi možnosť skúšobnej prevádzky. Ani argumentácia súdu prvej inštancie o tom, že nemohlo dôjsť k omylu na strane žalobcu z dôvodu, že žalobca využíval program žalovaného v období od 15.1.2018 do 30.4.2018 nemôže obstáť, pretože akonáhle žalobca zistil, že deklarované vylepšenia programu žalovaného nemôže splniť, podnikol všetky dostupné kroky potrebné k tomu, aby svoju činnosť v programe žalovaného ukončil. Tento proces je ale z časového hľadiska veľmi náročný a vyžaduje si dlhodobú prípravu. Rozsah agendy, ktorá bola spracovávaná v počítačovom programe žalovaného je zrejmý z obsahu uznesenia Okresného súdu Galanta sp. zn. 28Cb/18/2019 - 115 zo dňa 3.9.2019, ktorým súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil spoločnosti Lhosting vydať žalobcovi doklady špecifikované vo výroku citovaného uznesenia. Firma Lhosting ani žalovaný doklady napriek súdom uloženou povinnosti žalobcovi nevydala. Žalobca sa musí domáhať splnenia povinnosti cestou exekučného konania.

15. Súd prvej inštancie pri interpretácii ust. článku II. bode 3., čl. V bod 1. licenčnej zmluvy prihliadal len na jeho jazykovo-gramatické vyjadrenie, nie na skutočnú vôľu účastníkov tohto právneho úkonu. Žalobca zdôraznil, že jeho vôľou pri uzatváraní všetkých 3 zmlúv dňa 9.10.2017 bolo v rámci svojho podniku zmeniť doteraz používaný počítačový systém za iný, ktorý mal byť v zmysle zabezpečení žalovaného a spoločnosti LLARIK s.r.o. (ktorých obsah je zachytený v obsahu listiny očakávané vylepšenia), lepšie ako dovtedy používaný počítačový systém IS KARAT. Bol to práve žalovaný, ktorý žalobcovi pri vstupe do zmluvného vzťahu odporučil, aby dáta potrebné pre fungovanie programu EIB boli uložené na serveroch žalovaného. Prezentovali to ako výhodu a tiež uvádzali, že 99 % všetkých ich klientov majú svoje dáta uložené na serveroch Datahostingu. V skutočnosti však týmto sledovali len jeden cieľ, a síce cez hrozby a reálnu možnosť jednoduchého odstavenia žalobcu a jednotlivých užívateľov programu EIB v rámci jeho firmy od prístupu k službám datahostingu (odstrihnutie od možnosti prezerania, úpravy dát uložených na serveroch žalovaného) vymáhať od žalobcu zaplatenie neoprávnene vystavených faktúr (k tomu žalobca poukázal na obsah svojho písomného vyjadrenia zo dňa 31.10.2019 a jeho prílohy označené ako Analýza faktúr vystavených firmou LHosting s.r.o a firmou Llarik s.r.o.). Žalobca tiež poukázal na právne vety rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30.7.2012 sp. zn. 5 Cdo 208/2010 a z 20.6.2012 sp. zn. 7 M Cdo 12/2011.

16. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie absolútnu neplatnosť predmetných zmlúv vôbec neposudzoval. Napadnutý rozsudok je dôsledkom nesprávneho procesného postupu, vychádza z vysoko formalistického výkladu príslušných právnych noriem a listinných dôkazov, ktoré boli vykonané v rámci konania na súde prvej inštancie. Súd svoj právny názor prijal na základe domniek, bez zohľadnenia skutkových okolností prejednávaneho prípadu a procesných úkonov žalobcu a žalovaného. Na zamietnutie žaloby žalobcu neexistoval žiaden zákonný predpoklad. Rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je riadne odôvodnené, a je teda nepreskúmateľné. V odôvodnení rozhodnutia súdu v napadnutej časti chýba logické vysvetlenie k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval, a to najmä pri otázke právneho posúdenia veci (neplatnosti predmetných zmlúv, existencie omylu na strane žalobcu), keď súd arbitrárne rozhodol o zamietnutí žaloby žalobcu.

17. Pokiaľ súd zamietol návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania zaťažil tak rozhodnutie vadou v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. e) a f) CSP. Súd na jednej strane v bode 50 uvádza, že žalobca nesplnil dôkazné bremeno, na strane druhej vôbec neprihliadal na listinné dôkazy, ktoré tvorili prílohu podania žalovaného z 31.10.2019.

18. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia, že licenčná zmluva a zmluva o technickej podpore, ktoré uzavrel so žalovaným, sú neplatné v zmysle ust. § 39 OZ, § 49a OZ a z dôvodu výkonu práv v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Pred uzavretím zmlúv, na základe ktorých žalobca predmetný počítačový program žalovaného užíval, mal žalobca možnosť si samotný program osobne prezrieť a žalovaný mu poskytol všetky požadované informácie. Túto skutočnosť žalovaný v konaní preukázal listinnými dôkazmi a vyplynula aj z výsluchu samotného žalobcu, ktorý potvrdil, že viedol výberové konania, pri výbere produktu mal k dispozícii informačného technika, ktorý bol u neho zamestnaný 20 rokov a mal kvalifikované vysokoškolské vzdelanie, mal možnosť konzultácií a mal zmluvy k dispozícii vopred, pred ich uzavretím. Už zo samotných zmlúv vyplýva to, že na základe licenčnej zmluvy žalobca nadobudne počítačový program, ktorého následná analýza a úprava sa bude spravovať osobitnou zmluvou - zmluvou o technickej podpore. Preto žalobca musel mať vedomosť o tom, že dodaný počítačový program sa bude „nastavovať či upravovať“ podľa požiadaviek žalobcu následne po dodaní počítačového programu - či už bezplatne alebo za odplatu v zmysle zmluvy o technickej podpore.

19. Súd prvej inštancie vykonal aj dôkaz listinou „Očakávané vylepšenia v informačnom systéme IS EIB“, na ktorú sa žalobca odvoláva, túto listinu dostatočne posúdil a správne prijal záver, že táto listina nepreukazuje omyl žalobcu pri uzavretí zmluvného vzťahu v zmysle § 49a OZ. Navyše žalovaný predložil súdu nadväzujúce listiny, ktoré preukazujú, že aj očakávané vylepšenia boli predmetom vzájomných konzultácií.

20. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca o právnych následkoch uzavretia zmlúv musel vedieť. V konaní bolo preukázané, že žalobcovi bol dodaný ten konkrétny počítačový program, o

ktorý mal žalobca záujem, ktorého sa týkalo výberové konanie, ktorého sa týkali konzultácie, ktorý mal možnosť v súlade s podmienkami licencie užívať a z výsluchu žalobcu vyplýva, že aj užíval v období od 15.1.2018 do 30.4.2018. Súd na základe vykonaných dôkazov tiež skonštatoval, že bolo preukázané, že počítačový program vykazoval chyby, že tieto chyby žalobca žiadal od žalovaného odstrániť a chyby žalovaný aj priebežne odstraňoval. Nebolo však potrebné a ani hospodárne, aby sa súd zaoberal konkrétnymi chybami, prípadne vadami počítačového programu, nakoľko predmetom tohto konania neboli nároky z väd dodaného počítačového programu. Počítačový program je autorské dielo a z toho dôvodu nie je ani možné objektívne posúdiť, ktorý program je lepší, funkčnejší, či vykazuje vady a pod. Autor akéhokoľvek diela (aj počítačového programu) nemôže niesť zodpovednosť za preferencie nadobúdateľa licencie, napr. ak tento subjektívne považuje iné dielo (počítačový program) za jednoduchší na používanie, resp. vhodnejší. Skutočnosť, že používanie počítačového programu nespĺnilo očakávania žalobcu, nie je možné považovať za podstatný omyl. Aj prípadné vadné plnenie zo strany žalovaného, ak by pripustil, že počítačový program ako autorské dielo môže vykazovať vady, nie je možné považovať za omyl, ktorý zakladá relatívnu neplatnosť právneho úkonu. Vadné plnenie zakladá jedine nároky z väd.

21. V prípade, ak by žalobca skutočne konal pri uzatváraní zmlúv v omyle, mohol byť tento omyl spôsobený výlučne tým, že žalobca nevyvinul ani obvyklú starostlivosť vyžadovanú pri uzatváraní zmluvy, nieto ešte odbornú starostlivosť vyžadovanú od konateľa pri vykonávaní svojej funkcie a uzatváraní zmluvy v mene obchodnej spoločnosti, a preto nejde o ospravedlniteľný omyl spôsobilý vyvolať neplatnosť zmluvy. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalobca mal možnosť sa oboznámiť s predmetným počítačovým programom pred uzavretím zmlúv, pri výbere produktu mal k dispozícii informačného technika, mal možnosť konzultácií, možnosť počítačový program testovať a odskúšať jeho funkcionálnosť. Ak tieto možnosti dostatočne nevyužil, nemôže to byť na ľarchu žalovaného a nemožno tvrdiť omyl v zmysle § 49a OZ.

22. Žalovaný v konaní nepreukázal, že omyl bol žalobcom vyvolaný alebo o ňom musel žalobca vedieť. Ako žalovaný preukázal, nezatajoval pred žalobcom žiadne skutočnosti, počítačový program si mohol žalobca vopred prezrieť, zistiť si na žalovaného referencie, počas platnosti zmlúv mal žalobca možnosť počítačový program bez obmedzení používať a plne spolupracovať so žalovaným na úpravách počítačového programu. Žalovaný žiaden omyl nevyvolal ani o ňom nemal (a nemá) vedomosť. Žalobca sám počas výsluchu na pojednávaní dňa 7.11.2019 potvrdil, že v období od 15.1.2018 do 30.4.2018 viedol účtovníctvo v programe žalovaného, ale s veľkými vadami. Pokiaľ teda mal žalobca za to, že program vykazoval vady, v takom prípade si mal uplatniť voči žalovanému nároky z väd.

23. Žalovaný mal tiež za to, že žalobcom v rámci odvolania predložené uznesenie Okresného súdu Galanta sp. zn. 28Cb/18/2019 z 3.9.2019 - neodkladné opatrenie, ktorým súd uložil spoločnosti Lhosting (nie žalovanému) vydať žalobcovi doklady špecifikované v tomto uznesení, s týmto konaním nijako nesúvisí. Žalovaný odmietol vyjadrenia žalobcu, že jeho konania voči žalobcovi boli cielené s úmyslom mať možnosť odstaviť žalobcu od prístupu k službám datahostingu a vymáhať tak neoprávnené vystavené faktúry.

24. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že súd v konaní neposudzoval absolútnu neplatnosť zmlúv, žalovaný uviedol, že počas konania nevyšli najavo žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že zmluvy trpia takou vadou vôle alebo jej prejavu, v dôsledku ktorých by išlo už o absolútne neplatné právne úkony a sám žalobca tvrdil iba skutočnosti týkajúce sa relatívnej neplatnosti svojho právneho úkonu. Zo žiadnych vyjadrení žalobcu a navrhovaných dôkazov nevyplývalo, že žalobca napáda aj absolútnu neplatnosť zmlúv. Nebolo preto povinnosťou súdu zaoberať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia naplnením či nenaplnením predpokladov vo vzťahu k absolútnej neplatnosti zmlúv, čo však neznamená, že v konaní prípadnú absolútnu neplatnosť zmlúv opomenul.

25. Záverom mal žalovaný za to, že pokiaľ žalobca za pochybenie súdu považuje skutočnosť, že súd za účelom zistenia omylu žalobcu v zmysle § 49a OZ dostatočne neskúmal, či zo strany žalovaného deklarované vylepšenia informačného systému, ktorého sa poskytnutá licencia a dotknuté zmluvy týkajú, ukázali ako pravdivé alebo nie, takýto názor žalobcu vychádza z nepochopenia ust. § 49a OZ.

26. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní strany nepodali.

27. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

28. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu zamietol dôvodiac, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia nebol daný, pretože žalobca nepreukázal relatívnu neplatnosť zmlúv uzatvorených so žalovaným a súčasne súd nezistil žiaden dôvod neplatnosti predmetných zmlúv a ani výkon práv žalovaného v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

29. Podľa § 275 ods. 1 Obchodného zákonníka ak sú uzavreté viaceré zmluvy pri tom istom rokovaní alebo zahrnuté do jednej listiny, posudzuje sa každá z týchto zmlúv samostatne.

30. Podľa § 275 ods. 2 Obchodného zákonníka ak však z povahy alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v odseku 1 pri ich uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú na sebe vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami.

31. Podľa § 49a Občianskeho zákonníka právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. Omyl v pohnútku nerobí právny úkon neplatným.

32. Za zmluvy závislé je možné považovať tie, u ktorých sa závislosť týka len ich vzniku a zániku. Teda zmluvy sú závislé v prípade, že vznik jednej z nich, pokiaľ by nevznikla aj druhá zmluva, nemá hospodársky zmysel a súčasne zánik jednej zo zmlúv bez splnenia musí vyvolať aj zánik ďalšej zmluvy alebo zmlúv, pretože ich izolované splnenie by takisto nemalo hospodársky význam (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31 Cdo 3581/2012 zo dňa 14.1.2015).

33. V posudzovanej veci nebolo sporné, že pri jednom rokovaní bola medzi žalobcom (ako nadobúdateľom licencie, resp. objednávateľom) a žalovaným (ako autorom, resp. dodávateľom) uzatvorená licenčná zmluva a zmluva o technickej podpore. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplynulo, že zmluvným stranám bol pri uzatváraní zmlúv ich účel známy - prevádzka ekonomicko-informačného systému (IS EIB) u žalobcu. K otázke vzájomnej závislosti zmlúv odvolací dodáva, že vzájomná závislosť týchto zmlúv (licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore) je logickým dôsledkom toho, že izolované plnenie jednej z nich by nemalo žiadny hospodársky význam, keďže autor počítačového programu by v prípade zániku licenčnej zmluvy nemal k akému počítačovému programu poskytovať technickú podporu a naopak, v prípade zániku zmluvy o technickej podpore by počítačový program nemusel vôbec fungovať.

34. Nosná časť argumentácie žalobcu bola založená na tom, že informačný systém (počítačový program) EIB nefungoval, teda nenaplnili sa očakávania žalobcu. Preto mal za to, že bol žalovaným, ktorý ho ubezpečoval o tom, že počítačový program EIB bude spĺňať očakávané vylepšenia oproti predchádzajúcemu počítačovému programu (IS Karat), uvedený do omylu. Je tiež potrebné uviesť, že žalobca síce tvrdil, že predmetné zmluvy sú neplatné aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka (t.j. absolútne), avšak žiadne skutkové tvrdenia k tomu neponúkol. V rozpore s tým sa dovoľoval relatívnej

neplatnosti (§ 40a Občianskeho zákonníka) z dôvodu, že bol žalovaným pri uzatváraní zmlúv uvedený do omylu (§ 49a Občianskeho zákonníka).

35. Pokiaľ ide o posúdenie platnosti právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, teda ak prichádza do úvahy možnosť absolútnej neplatnosti právneho úkonu, je súd povinný zaoberať sa touto otázkou z úradnej povinnosti samozrejme za podmienky, že priebeh predchádzajúceho konania vykonaného dokazovaním takúto možnosť naznačuje. Pripustiť opačný postup by vzhľadom na to, že absolútna neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka nastáva zo zákona a možno ju na rozdiel od relatívnej neplatnosti kedykoľvek uplatniť, bolo v rozpore so zásadou právnej istoty (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky z 9.12.2010 sp. zn. IV. ÚS 2600/09).

36. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že v konaní nevyšli najavo žiadne také skutočnosti, na základe ktorých by zmluvy mohli byť neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Konkrétne skutočnosti týkajúce neplatnosti predmetných zmlúv žalobca ani netvrdil. Ak sa potom súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne nezaoberal otázkou neplatnosti zmlúv podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nemožno len z tohto dôvodu považovať rozsudok za arbitráry. V tejto súvislosti ani odvolací súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok neplatnosť zmlúv podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ak konkrétny dôvod absolútnej neplatnosti v konaní nie je tvrdý a ani v konaní nevyjde najavo, nie je dôvod, aby súd po takejto okolnosti z vlastnej iniciatívy pátral a nahrádzal tak v sporovom konaní zákonom predpokladanú aktivitu strán sporu (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MCdo 12/2010).

37. Odvolací súd dodáva, že platnosť či neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka možno posudzovať len podľa okolností, ktoré existovali v čase jeho urobenia. Právny úkon, ktorý v čase urobenia zodpovedal všetkým zákonným požiadavkám a bol preto platný, sa v dôsledku skutočností, ktoré nastali po jeho vzniku, nemôže dodatočne stať neplatným. Dôvodom neplatnosti zmluvy nemôže byť preto ani neplnenie zmluvných povinností vyplývajúcich z konkrétneho právneho úkonu (zmluvy) (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26.3.2009 sp. zn. 1 M Obdo V 16/2006).

38. Žalobca v súvislosti s neplatnosťou zmlúv uzatvorených so žalovaným tvrdil len toľko, že bol pri ich uzatváraní uvedený do omylu v skutočnostiach, ktoré boli pre neho pri vstupe do zmluvného vzťahu podstatné. Tieto skutočnosti (ako sám žalobca tvrdil) sa týkali funkcionality a žalovaným deklarovaných vylepšení programového vybavenia (teda vadného plnenia) podľa licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore.

39. Právna podstata omylu vo vôli spočíva v tom, že konajúci nemal správnu, resp. dostatočnú predstavu o právnych účinkoch právneho úkonu. Omyl vo vôli je právne významný v situácii, ak 1/ omyl vyvolal druhý účastník zmluvy z nedbanlivosti alebo ho nevyvolal, ale o ňom vedel (musel vedieť) a využil omyl mýliaceho sa vo svoj prospech, alebo 2/ omyl vyvolal druhý účastník úmyselne (ľstivo). V prvom prípade má právny význam iba podstatný omyl, t. j. omyl, ktorý sa týka podstaty samotného právneho úkonu (ak sa omyl týka podstatných náležitostí zmluvy), v druhom prípade má právny význam aj nepodstatný omyl.

40. Konajúca osoba sa v zmysle § 49a Občianskeho zákonníka môže účinne dovolať podstatného omylu vyvolaného osobou, ktorej bol právny úkon určený, len ak ide o tzv. ospravedliteľný omyl. Ospravedliteľným je pritom len taký omyl, ku ktorému došlo i napriek tomu, že konajúca (mýliaca sa) osoba postupovala s obvyklou mierou opatrnosti (že vyvinula obvyklú starostlivosť), ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého vyžadovať na to, aby sa takému omylu vyhol.

41. Osoba, ktorá sa omylu dovoľáva, je povinná si sama, podľa okolností konkrétneho prípadu, zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré považuje za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 192/2008).

42. V okolnostiach prejednávanej veci žalobca ako podnikateľský subjekt majúci záujem o počítačový program mal a mohol využiť možnosť počítačový program vyskúšať, prezrieť ho u iného klienta žalovaného, a tak zistiť, či by jednak počítačový program vyhovoval jeho požiadavkám, a to i napriek tvrdeniam žalobcu, že žiadna firma by nikdy neudelila inej firme prístup k jej účtovným dokladom a databázam. Žalobca tiež v tejto súvislosti tvrdil, že skutočnosť, či program funguje a spĺňa očakávané

vylepšenia sa objektívne mohol dozvedieť až po spustení ostrej prevádzky informačného systému v jeho prevádzkových jednotkách, pričom žalovaný žalobcovi možnosť skúšobnej prevádzky neposkytol. S poukazom na tieto tvrdenia žalobcu potom vyvstáva otázka, prečo žalobca do takéhoto zmluvného vzťahu vstupoval, keď od podnikateľských subjektov sa očakáva vyššia miera obozretnosti. Podnikateľ totiž vie (mohol a mal by vedieť) dôslednejšie uvážiť, do akého vzťahu a za akých podmienok vstupuje. Navyše, podnikateľ musí tiež znášať podnikateľské riziko ako súčasť podnikania. Vyjadruje to aj definícia podnikania (§ 2 ods. 1 ObZ) v tom zmysle, že ide o činnosť, ktorú podnikateľ uskutočňuje na vlastný účet, riziko a zodpovednosť. V danej veci preto prípadný omyl žalobcu nemožno považovať za ospravedlniteľný. Súčasne žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaný u neho takýto omyl úmyselne vyvolal tým, že by pred žalobcom zatajoval nejaké skutočnosti, naopak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že počítačový program si mohol žalobca vopred prezrieť, zistiť si na žalovaného referencie, počas platnosti zmlúv mal žalobca možnosť počítačový program bez obmedzení používať a spolupracovať so žalovaným na úpravách počítačového programu. Z licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore zároveň vyplýva, že na základe licenčnej zmluvy žalobca nadobudol počítačový program, ktorého následná analýza a úprava sa spravovala osobitnou zmluvou - zmluvou o technickej podpore. Z tohto dôvodu potom žalobca musel mať vedomosť o tom, že dodaný počítačový program (ktorý nebol vyvinutý špeciálne pre žalobcu) sa bude následne upravovať podľa požiadaviek žalobcu po dodaní počítačového programu v zmysle zmluvy o technickej podpore.

43. Žalobca v celom priebehu konania poukazoval na vadnosť plnenia z uzatvorených zmlúv. Vychádzajúc teda z tvrdení žalobcu o nefunkčnosti počítačového programu (teda z tvrdení o vadnom plnení) ako plnenia z licenčnej zmluvy a zmluvy o technickej podpore, odvolací súd pripomína, že uspokojenie, ktoré možno dosiahnuť uplatnením nárokov z vadného plnenia, nemožno dosiahnuť uplatnením nároku z iného právneho dôvodu. Pokiaľ sa teda žalobca domáha plnenia titulom omylu pri uzatváraní právneho úkonu, nemôže skutkovo dôvodiť vadami poskytnutého plnenia. Ak bolo plnenie vadné, mal uplatniť postup titulom zodpovednosti žalovaného za vadné plnenie.

44. Pre rozhodnutie súdu prvej inštancie v danej veci potom nebolo potrebné vykonať dokazovanie listinnými dôkazmi priloženými k podaniu žalobcu z 31.10.2019, keďže týmito dôkazmi (analýza vystavených faktúr, mailová komunikácia), chcel žalobca preukázať nesprávnosť a neoprávnenosť vystavovania faktúr, ako i vadnosť počítačového programu, čo však vzhľadom na predmet konania bolo nadbytočné a súčasne i právne bezvýznamné. Preto i táto odvolacia námietka žalobcu nebola dôvodná.

45. Odvolací súd dodáva, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). Označením dôkazov na preukázanie svojich tvrdení plnia strany dôkaznú povinnosť. Pokiaľ účastník navrhne súdu dôkaz, je povinný uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať, lebo inak sa vystavuje možnosti, že súd nevykoná dokazovanie dôkazom, ak nebude zrejмый účel vykonania navrhovaného dôkazu. Súd však nie je viazaný návrhmi účastníkov/strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 262/2009).

46. Vo vzťahu k namietanej arbitrárnosti rozsudku odvolací súd ďalej uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie len stručne reagoval na tvrdenie žalobcu o tom, že výkon práv žalovaného zo zmlúv bol v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku z dôvodu nevyváženosti zmluvných podmienok (príkladmo žalobca uviedol čl. V ods. 3, čl. VII ods. 1 licenčnej zmluvy, čl. V bod 5.4 zmluvy o technickej podpore) tak, že žalobca nepreukázal, že konanie žalovaného bolo v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a tiež nepreukázal nevyváženosť zmluvných obchodných podmienok, nemožno v tejto časti považovať rozsudok za arbitrárny. Žalobca totiž neposkytol súdu žiadne skutkové tvrdenia, z akých dôvodov by tieto ustanovenia mali byť nevyvážené, teda žalobca si v tejto časti nesplnil povinnosť tvrdenia (čl. 8, § 150 CSP) a súd nemôže dopĺňať skutkové tvrdenia za žalobcu, inak by tým porušil princíp rovnosti sporových strán (čl. 6 CSP).

47. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žaloba žalobcu vychádza z navzájom si odporujúcich tvrdení o absolútnej neplatnosti (§ 39 OZ) a relatívnej neplatnosti (§ 49a OZ) uzatvorených zmlúv a zároveň o výkone práv zo zmlúv zo strany žalovaného v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 ObZ), pričom skutkové tvrdenia žalobcu poskytol len vo vzťahu k relatívnej neplatnosti zmlúv z dôvodu, že bol žalovaným uvedený do omylu. Ustanovenie § 265 ObZ je vo vzťahu k § 3 ods. 1 OZ ustanovením špeciálne prispôbeným pre oblasť obchodných záväzkových vzťahov, ako

aj charakteru subjektov týchto vzťahov. Ustanovenie § 39 OZ sa viaže na právny úkon (jeho posúdenie), pričom pri ustanovení § 265 ObZ nejde o posudzovanie právneho úkonu, ale o posúdenie výkonu práva, a to v tom, či sa prieči zásadám poctivého obchodného styku. Ustanovenia § 39 OZ a § 265 ObZ nemožno ľubovoľne kombinovať a právny úkon nemožno naraz podriaďiť aj pod § 265 ObZ, aj pod § 39 OZ, a rovnako tak právny úkon nemôže byť súčasne absolútne neplatný aj relatívne neplatný.

48. Z odvolania žalovaného tiež možno vyvodiť, že žalovaný nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie (konkrétne vykonaného dôkazu listinou „Očakávané vylepšenia v informačnom systéme IS EIB“ a listín preukazujúcich vadnosť počítačového programu). Vykonaním týchto dôkazných prostriedkov sa však ani podľa odvolacieho súdu nezistili skutočnosti, ktoré by preukazovali omyl žalobcu pri uzatváraní zmlúv. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odvolací súd konštatuje, že CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Záver, ktorý si sudca urobí o vykonaní dôkazov z hľadiska pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a logického myšlienkového postupu. Voľnosť hodnotenia dôkazu neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak konečné meritórne rozhodnutie by malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu teda neznamená ľubovôľu pri hodnotení dôkazov a hodnotiaci úvaha súdu musí zodpovedať zásadám formálnej logiky a musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci. Výsledky hodnotenia dôkazov sú pritom imanentnou súčasťou odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP). V tomto smere súd prvej inštancie dôsledne postupoval v zmysle § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie neodporuje zásadám logiky a ani zistenému skutkovému stavu.

49. Pre úplnosť sa dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania (strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04).

50. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalobcu, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi žiadnej zo strán osobitne nenapadnutým, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

51. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offo podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

52. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).